

Q8

Zelfverbranding. Ik mag er niet aan denken. Met gekruiste armen en benen ga ik demonstratief voor een belangrijk gebouw neerzitten. Reeds zijn mijn kleren doordrenkt met duurbetaalde benzine. Ik wou geen diesel gebruiken. Dat werd me afgeraden door een reiziger in behangpapier. Die verdenkt sommige pomphouders ervan hun diesel met water aan te lengen, om hun prijzen laag te houden en concurrentieel te blijven. Allemaal de schuld van Tweestromenland, Babylonië, Mesopotamië, of hoe heten die oliestaatjes ook alweer, momenteel. O ja: Q8.

Ik hinder het voetgangersverkeer op het trottoir. Daardoor krijg ik aandacht voor mijn Zaak. Ik krijg ook met agressie te maken.

'Maar ik ben doordrenkt! Ik meen het!' roep ik dan.

'De jaren zestig zijn al lang voorbij!' zegt er een. 'Je lijkt wel op een platenhoes van John Lennon'.

Aan de vensters van het belangrijke gebouw waar ik demonstratief en ostentatief neerzit, verschijnen nieuwsgierige gezichten. Ik wuif en wenk. Ze wuiven en wenken terug. Zouden ze beseffen waar ik voor opkom? Waartegen ik protesteer? Hebben ze weet van mijn Zaak? Godverdomme, er zit nog een lap van vijfhonderd euro mijn portefeuille. Kijk wat ik doe: ik sleur dat flapje eruit en probeer het de eerste de beste voorbijganger in de handen te stoppen. Dat is nu eens het omgekeerde van bedelen, zie! Bedélen vervangt bédelen. Niemand wil het. Ik ben verdacht. Mijn geld is ook verdacht. Ze hebben te veel televisiegekeken: candid camera, weet je wel. Om de hoek zal dan breed grijnzend zo'n tv-clown opduiken, zo'n Bekende Vlaming die ergens naar wijst: 'Gefopt!'. Je zal maar in de val gelopen zijn voor heel Vlaanderen en omstreken. Ontgoocheld kneed ik het vijfhonderdflapje tot een prop, kauw er enkele minuten op en slik het dan door. Straks mee de fik in. Ik ben niet de eerste geldverbrander in België. Ik heb een groot voorbeeld uit de vaderlandse politieke geschiedenis.

Nou, hoe zit het? Ik krijg het koud. Maar ik ruik wel lekker. Ben net als mijn moeder: hou van wind en van benzinegeur. We gingen vroeger soms samen snuiven aan de uitlaat van startende wagens, tijdens het winkelen. Een vers opgestoken sigaret kan ook zo godgenageld lekker ruiken. Mm. Ik rook allang niet meer. Jammer eigenlijk dat ik ooit stopte, want vandaag stap ik er dus uit. Gezondheid hoeft niet meer. Gezondheid kan alleen nog maar mijn lichaam schaden. De Zaak gaat voor.

'Denk je dat je interessant bent?!'

'Wil je misschien op tv?'

'We hebben al genoeg charlatans en BV's!'

De verwijten vliegen me om de oren. Maar zeker van mijn Zaak kijk ik naar omhoog, naar al die passerende gezichten.

'Ge zit hier lelijk in de weg!'

'Ga ergens anders kakken!'

Ik krijg zelfs even een regelrechte schop van een hufter die ontsproten moet zijn aan een koppel post-mei-68'ers.

'Ge zijt zeker een van die Groenen? Leer ergens anders voor treurwilg!'

'Hahaha!!'

Ik hou stand. Ik zit hier voor mijn Zaak. Straks kom ik op CNN, terwijl de vlammen gretig aan mijn vege lijf likken. Die boeddhistische monniken moeten niet denken dat ze het monopolie op zelfverbranding hebben. Een Westerling als ik heeft ook zijn trots.

'Iemand moet het doen! We zijn veel te laks geworden!' roep ik om de haverklap.

'Wacht niet tot het te laat is. Denk aan uw kinderen. Bigfoot heeft zijn oerwoud verlaten om ons te waarschuwen. Hou rekening met buitenaardse intelligentie. Staar je niet blind op zonne-eclipsen. Kijk om je heen!'

'Wat raaskal je daar, man?' vraagt een agent. 'Sta op en ga weg!'

'Nee!' antwoord ik.

'Moet ik je laten wegtakelen misschien? Je hindert iedereen. Het is vrijdag. Iedereen is aan het shoppen voor het weekend!'

'Onwetenden! En het staat me vrij hier te zitten!'

'Dat is verstoring van de openbare orde!'

'Nee, ik maak gebruik van het zitstakingsrecht!'

'Staken is met z'n velen. En het moet aangevraagd worden bij de burgemeester!'

'De burgemeester kent mij. Het is voor de Zaak!'

'Welke zaak?'

'Ik...'

De agent grijpt me plotseling bij de arm en probeert me op mijn benen te hijsen. Een meter verder kwak ik weer op mijn zitvlees neer.

'Verdomme, man!'

'Ik heb het recht...'

'Je ruikt helemaal naar... naar...'

De agent snuift diep in.

'Wat ben je van plan?'

'Ik wil aandacht voor mijn Zaak!'

De agent grijpt een uiteinde van mijn sjaal beet en brengt die tot tegen zijn neus.

'Maar dat is naft, man! Ben je gek? Je bent een gevaar voor de omgeving!'

'Ik ben een waarschuwing voor de mensheid. Iemand moet... '.

'In godsnaam, zeg!'

Weer sleurt de wetsdienaar aan mijn mouw. Krak.

'Godverdomme!'

De schare omstanders groeit nu nog vlugger aan.

'Allez, vooruit!'

'Nee!'

'Oké, we zullen eens zien wie hier het laatste woord heeft'.

Purper van woede en trillend op zijn benen baant de agent zich een weg door het volk. Ook het verkeer op straat stremt nu. Mijn publiek breidt zich zienderogen uit. Eindelijk krijg ik aandacht voor mijn Zaak.

'Wat ben je eigenlijk van plan, man?'

'Komt er nog wat van?'

'Dat zul je wel zien!' roep ik grimmig. 'En wel nù!'

Ik tast mijn jas- en broekzakken af op zoek naar lucifers, een aansteker. Het grote ogenblik is aangebroken. Straks ben ik de Jan Palach van Vlaanderen geworden. Godverongelukt, niks te vinden. Verdomme. Natuurlijk niet: ik rook al lang niet meer. Stom van me. Echt stom. Jammer dat ik ooit stopte.

'Ewel?'

'Komt er nog wat van, Jean D'Arc?'

Ik kijk omhoog naar al die gezichten en haal beschaamd mijn schouders op. Vanuit de verte nadert het gezeur van een politiesirene.

'Mag ik een vuurtje van iemand?' vraag ik dan.

Ogenblikkelijk worden me tientallen aanstekers aangereikt. Niemand lacht. De vlammetjes dansen in de wind.

Ach, zelfverbranding. Ik mag er niet aan denken.